

1

JIM ANDERSON KEEK TOE hoe zijn zoon in diens rode Mazda achteruit hun oprijlaan en vervolgens het smalle weggetje achter hun huis af reed, aan het einde daarvan linksaf sloeg, een keer zwaaide en toen achter een ligusterhaag verdween. Jim wist dat hij niet echt weg was. Hij ging gewoon terug naar de universiteit waar hij grafische kunst studeerde. Maar op het gebied dat er het meest toe deed, waren ze Doug kwijt.

Niet alleen nu. Al jaren.

Jim kon het vervelende gevoel dat er iets met Doug aan de hand was, maar niet van zich afschudden. En dat iets was ook niet goed. Maar wat...? Hij wist het niet. Er werden zachtjes een paar armen om zijn middel geslagen en daarop volgde een omhelzing. Het was zijn vrouw, Marilyn.

‘Gaat het?’ vroeg ze. ‘Ik zag wat je daarmee probeerde te doen, maar hij wilde niet opendoen.’

‘Was het zo duidelijk?’

‘Niet zo duidelijk dat Doug het zag,’ antwoordde ze, ‘maar ik ken je en ik weet hoeveel verdriet je hebt om deze... kloof tussen jullie.’

‘Het is niet zomaar een kloof. Hij voelt als de Grand Canyon.’ Jim liet zijn handen zakken en verstrengelde zijn vingers met die van Marilyn. Ze stonden nog steeds op de oprijlaan, kijkend

in de richting waarin Doug was verdwenen. ‘Heb jij er dan geen last van?’

‘Jawel. Ik ga er alleen anders mee om.’

Jim wist wat ze bedoelde, Marilyn zei het niet om hem te kwetsen. Ze doelde op haar vertrouwen, dat duidelijk groter was dan dat van hem. Marilyn leek altijd meer vertrouwen te hebben dan hij, met name waar het relaties betrof. Ze hadden het er al zo vaak over gehad. Jim vond het lastig om in te zien wanneer woorden meer kwaad deden dan goed. Te weten wanneer vertrouwen en zwijgen betere instrumenten waren om naar te grijpen.

Dat was altijd al zijn probleem geweest, vooral bij de kinderen. Met name toen ze nog jong waren, maar het was nog steeds een zwakke plek van hem. Met Marilyns hulp had hij wel enige vooruitgang geboekt op het gebied van het *zwijgen*: hij had geleerd zijn mond te houden. Ervoor zorgen dat de pijn in zijn hart stopte of erop vertrouwen dat God de boel met Doug regelde, was echter andere koek.

‘Hij is nu in Gods handen,’ zei Marilyn. ‘Hij doet Zijn werk, ook al kunnen wij dat niet zien.’

‘Ik weet het.’ En hij wist het ook, maar het voelde gewoon niet zo.

Marilyn maakte zich los uit hun omhelzing, maar terwijl ze zich omdraiden en terug de garage in liepen, liet ze haar arm rond zijn middel liggen.

‘Heeft hij de doos gevonden die hij zocht?’ vroeg Marilyn.

‘Het duurde even, maar, ja.’ Jim keek naar de lege plek in de garage waar de doos had gestaan. Doug was dit weekend thuis geweest voor een van zijn zeldzame bezoeken. Klaarblijkelijk was hij samen met een vriend van hem, Jason, bezig met een graphic novel. Hij was naar huis gekomen om een doos met bepaalde strips uit zijn verzameling op te halen.

‘Waarom was die ene doos zo belangrijk?’ vroeg ze.

‘Doug zei dat hij er zeker van moest zijn dat de ideeën die ze hadden voor hun nieuwe graphic novel niet al voorkwamen in zijn oude stripboeken. Jason schrijft het verhaal en Doug maakt de illustraties. Jason vindt ze prima, maar Doug is er tamelijk van overtuigd dat een aantal van Jasons ideeën er dicht bij in de buurt komen.’

‘Ach, het maakt me niet zo veel uit waarom, als hij maar thuiskomt.’

Datzelfde gold voor Jim. De verleiding was groot om gewoon tegen Doug te zeggen dat hij wilde dat hij wat regelmatigier thuis kwam. Dat was toch niet te veel gevraagd, per slot van rekening betaalden zij voor zijn opleiding. Jims zaak in onroerend goed liep inmiddels beter dan een paar jaar geleden, maar ze zaten nog steeds krap. De kosten die ze voor Doug betaalden, waren echt een aanslag op hun budget. Ze zouden hem er niet om moeten hoeven vragen om een paar keer per maand naar huis te komen. En kreeg hij er iets van als hij één keer in de week zijn moeder belde om haar te laten weten dat hij nog leefde? Jim wist echter dat als hij er ook maar iets over zei, hij Doug alleen nog maar verder van zich af zou duwen.

‘Wat doe je?’

Jim keek haar aan. ‘Waar heb je het over?’

‘Je gezicht. Je doet het weer, of niet soms?’

‘Wat dan?’

‘Doug ervanlangs geven in je hoofd.’

Jim lachte.

‘Ik weet het,’ zei ze. ‘Nou ja, waarschijnlijk is het beter dat je het alleen maar in je hoofd doet. Twee jaar geleden zou je hem je mening allang duidelijk hebben gemaakt.’

Ze had gelijk, dat zou hij hebben gedaan. En het zou de dingen alleen maar erger hebben gemaakt. Als het hem nu ook

eens zou lukken om niet alleen te zwijgen, maar ook vertrouwen te hebben? Een manier te vinden om op God te vertrouwen, zodat hij zich niet zo veel zorgen zou maken om Doug? Door met Marilyn te praten had hij nog iets geleerd: dat boos worden nog steeds zijn valkuil was, waarin hij belandde als hij zich te veel zorgen maakte. Geen van beide was goed; in beide gevallen werd God totaal buiten beschouwing gelaten.

Trouwens, had God er überhaupt wel iets mee te maken? Jim had het gevoel van niet. Hij maakte nieuwe stapels van de dozen met stripboeken, om wat meer ruimte in de garage vrij te maken. ‘Ik heb hem voorgesteld de rest ook maar mee te nemen naar school. Om te proberen te verkopen, of zo, maar dat wilde hij niet.’

‘Ik ben eigenlijk wel blij dat hij dat zei.’ Marilyn maakte de bovenste doos open en haalde er een stripboek uit. ‘Had hij ze wel meegenomen, dan was dat het laatste van hem wat wegging hier uit huis.’

‘Van de spullen in het appartement boven de garage is niets van hem?’

Marilyn schudde haar hoofd. ‘Die zijn van ons of van Christina.’ Christina was een jonge vrouw die vorig jaar bij hen was komen wonen. Marilyn was haar coach geweest bij de crisisopvang voor vrouwen en had haar door haar moeilijke zwangerschap heen geholpen, waarna Christina haar kindje ter adoptie had afgestaan aan een jong christelijk stel. Inmiddels voelde Christina ongeveer als familie. ‘Doug heeft het afgelopen jaar beetje bij beetje steeds meer van zijn spullen meegenomen naar school. Deze paar dozen zijn alles wat er nog is.’

Dan wilde Jim ook niet dat Doug ze meenam. ‘Was er maar een manier om hem zover te krijgen dat hij zich voor mij openstelt, me laat weten hoe het echt met hem gaat.’

‘Zo is hij al sinds de laatste paar jaar van de middelbare school.’

‘Ik weet het,’ zei hij, ‘maar het is nu erger dan toen. Na de moeilijke periode die wij hadden, dacht ik dat Doug en ik iets beter contact kregen. Toen Christina bij ons kwam wonen, afgelopen herfst, kwam hij vaker naar huis, weet je nog?’

Marilyn knikte en wierp vervolgens een blik op Christina’s auto die helemaal in de hoek van de garage stond, een teken dat ze boven was. Jim begreep de boodschap. Maar hij had toch niets gezegd wat niet door de beugel kon, of wel soms? Toch temperde hij zijn volume. ‘Nu komt hij weer nauwelijks thuis. En als hij er al is, lijkt hij zichzelf niet.’

‘Ik weet het,’ zei Marilyn. ‘Ik heb hetzelfde gevoel.’

Jim zuchtte. ‘Volgens mij gaat het helemaal niet goed met hem. In geestelijke zin, bedoel ik. Het zou me zelfs niet verbazen als hij niet meer naar de kerk gaat.’

‘Volgens mij doet hij dat ook niet,’ zei ze. ‘Vanochtend stond ik op het punt om het hem te vragen, maar ik heb het toch niet gedaan. Ik wilde het antwoord niet weten.’

Toen hoorden ze allebei voetstappen de trap van het appartement af komen. Toen ze zich omdraaiden, stond Christina daar met een wasmand in haar handen.

‘Sorry, als ik jullie liet schrikken,’ zei ze. ‘Ik liep net de trap af hoorde jullie praten. Het was niet mijn bedoeling jullie af te luisteren, maar ik heb toch gehoord wat jullie zeiden. Jullie hadden het toch over Doug?’

Ze knikten.

Christina zette haar wasmand op de droger. ‘Zitten jullie op Facebook?’

2

CHRISTINA WIST NIET OF het wel een goed idee was om zo met Dougs ouders over hem te praten. Gezien het feit dat ze het afgelopen jaar zo goed bevriend waren geraakt met elkaar, voelde het niet goed om dingen voor hen achter te houden. Aan de andere kant vond ze het vreselijk om tussen twee vuren te zitten.

‘Ik kijk er weleens op,’ antwoordde Marilyn.

‘Ik heb me een tijdje geleden aangemeld,’ antwoordde Jim, ‘maar ik doe er bijna niets mee.’

‘Als ik eerlijk ben,’ zei Marilyn, ‘heb ik de laatste tijd wel een paar dingen op Dougs profiel gezien waar ik me zorgen over maak.’

Christina stond achterovergeleund tegen de droger. Ze kon dat niet ontkennen. Het leek alsof Doug steeds meer een andere weg insloeg.

‘Zoals?’ vroeg Jim.

Marilyn zuchtte. ‘Zo te zien heeft hij dit jaar een paar nieuwe vrienden gekregen. Hij hangt rond met een heleboel mensen die ik nooit eerder heb gezien.’

‘Waarom maak je je daar zorgen over?’ vroeg Jim.

‘Het is niets ernstigs. Nog niet, althans. Ik zag de laatste tijd alleen heel wat meer foto’s van feestjes op zijn Facebookpagina.

Met daarop een heleboel mensen van zijn leeftijd die lachen en glazen bier in hun hand hebben. Het is duidelijk geen jeugdgroep van de kerk.'

'Drinkt Doug bier op die foto's?' vroeg Jim.

'Nee, niet op de foto's die ik heb gezien, maar zijn meeste vrienden kennelijk wel.'

Christina vond Dougs ogen op een paar foto's een beetje te rood, maar ze wist niet zeker of dat kwam doordat hij gedronken had. Het kon ook zijn dat hij gewoon een beetje oververmoeid was geweest. Aan de andere kant had Doug genoeg gezond verstand om ervoor te zorgen dat hij niet net een biertje in zijn hand had als iemand foto's nam die waarschijnlijk op internet zouden komen te staan.

'Zitten er ook foto's bij die genomen zijn in een bar of een nachtclub?' vroeg Jim.

'Doug is nog niet oud genoeg om een bar binnen te komen,' antwoordde Marilyn, 'maar natuurlijk kan hij wel op de een of andere manier aan een vervalst identiteitsbewijs zijn gekomen.'

Jim ging op een van de traptreden zitten. 'Daar is tegenwoordig heel wat moeilijker aan te komen dan toen wij zo oud waren als hij.'

'Nee, hoor,' zei Marilyn. 'Je kunt tegenwoordig online aan van alles komen, maar ik heb geen foto's gezien die in een bar zijn genomen. De meeste waren genomen in studentenkamers en bij mensen thuis. Het is alleen wel zo, dat het er de afgelopen paar maanden best heel veel waren. Voor die tijd waren de meeste foto's op zijn Facebookpagina met een andere groep vrienden ergens op de campus.'

'En Jason dan?' vroeg Jim. 'Ik weet dat ze nog steeds met elkaar omgaan. Dat was een van de redenen waarom Doug dit weekend thuis was: een of ander project waar ze samen aan werken.'

‘O, hij heeft nog steeds contact met Jason,’ zei Marilyn. ‘Soms zie ik hen samen op een foto.’

Christina wilde bijna zeggen dat Jason er op die foto’s altijd totaal bezopen uitzag, maar ze deed het niet. Ze zag Jason haast nooit zonder een biertje in zijn hand. Soms hield hij ook nog een ‘sjekkie’ in zijn hand. Dat stond tenminste in het bijschrift. Ze was er zeker van dat het wiet was.

Marilyn legde het stripboek boven op de doos en keek Christina aan. ‘Wat vind jij van Jason?’

Ze vond het niet erg om over hem te praten. ‘Laat ik het zo zeggen: ik ben geen fan van hem. Eigenlijk ken ik hem niet zo goed, maar ik heb wel veel jongens zoals hij gekend. Doug is totaal anders dan Jason. Een paar maanden geleden had ik het er met hem over, toen we af en toe nog contact hadden.’

‘Hebben jullie dat dan niet meer?’ vroeg Marilyn.

‘Niet echt. Niet zoals eerst.’ Rond de geboorte van haar kindje dacht ze dat ze echt goed contact hadden. Ze stuurden elkaar berichtjes via hun telefoon en op Facebook, af en toe een e-mail en belden soms zelfs met elkaar. Op de een of andere manier was daar een paar maanden geleden echter een eind aan gekomen. Ze wist haast zeker waardoor. Of beter gezegd: door *wie*.

Jason.

‘Wat zei je net ook alweer over Jason?’ vroeg Jim.

‘Ik weet dat ze zo ongeveer de allerbeste vrienden zijn,’ antwoordde Christina, ‘en dat ze al ik weet niet hoelang samen naar school gaan.’

‘Jasons familie woont maar een paar straten hiervandaan,’ voegde Marilyn er nog aan toe.

‘Het punt is: Jason is nogal een wilde jongen. Een echt feestbeest.’

‘Een jongen met oogkleppen op,’ zei Jim. Christina had geen idee wat hij daarmee bedoelde en keek hem vragend aan.

‘Dat is een uitdrukking,’ verduidelijkte Jim. ‘Zo noemden we jongens als Jason altijd.’

‘O.’

‘Maar is Doug dan niet de aanvoerder in hun relatie?’ vroeg Marilyn. ‘Doug zou toch niet gewoon zomaar iets doen, omdat Jason het doet, of wel?’

‘Volgens mij was hij dat altijd wel,’ antwoordde Jim, ‘maar daar ben ik nu niet meer zo zeker van.’

Zoals Doug nu was, kon Christina niet zeggen wie zich liet leiden door wie. Een paar dagen terug las ze ’s ochtends een stukje in haar Bijbel, waarin Jezus iets zei over de ene blinde die andere blinde leidde, waardoor ze samen in een kuil vielen.

‘Het doet me denken aan die tekst uit Korintiërs,’ zei Marilyn, ‘waarin staat: “Slecht gezelschap bederft goede zeden”. Het punt is: voordat Doug naar de universiteit ging, was hij niet zo heel standvastig. Ik maakte me zorgen dat het allemaal te veel zou zijn voor hem en dat doe ik nog steeds.’ Ze keek naar Jim. ‘Wat kunnen we doen?’

Jim stond op en schudde zijn hoofd. ‘Ik weet het niet. Hij is geen klein kind meer. We kunnen hem niet vertellen met wie hij wel of niet om mag gaan.’

‘Ik bid er gewoon steeds voor,’ zei Christina. ‘Ik wilde dat ik meer kon doen.’

Marilyn legde zachtjes haar hand op Christina’s schouder.

‘Het is niet echt goed nieuws,’ zei Jim, ‘maar ook niet echt een schok. We moeten gewoon allemaal blijven bidden en God vragen om wijsheid om te zien of er nog iets anders is wat we kunnen doen behalve bidden.’

Marilyn keek naar Christina. ‘Heb je zin om vanavond bij ons te eten? Ik heb nog wat gehaktbrood, dat warm ik op.’

‘Meen je dat?’ vroeg Christina. ‘Ik vind je gehaktbrood heerlijk. Hoe laat?’

‘Over een uurtje? Of is dat te vroeg?’

‘Nee, dat is prima. Ik maak even de was af, vervolgens ruim ik op en daarna kom ik meteen naar jullie toe.’

Jim hield de achterdeur voor Marilyn open en ze liepen naar het grote huis. Christina stopte een lading kleren in de wasmachine, stelde het apparaat in en drukte op de startknop. Terwijl ze de trap op liep naar haar appartement, dacht ze na over het gesprek van daarnet. Dougs vriend, Jason, was zeker onderdeel van het probleem, maar ze had niet het idee dat hij de grootste zorg was. Jason was gewoon Jason, zo was hij altijd al geweest sinds hij Doug kende.

Ze wist zeker dat de veranderingen bij Doug meer te maken hadden met het knappe blonde meisjes dat steeds vaker op de foto’s op zijn Facebookpagina stond. Op de eerste al had Christina gezien hoe de blondine naar Doug keek. En op alle foto’s die volgden, was het precies hetzelfde liedje. Toen Christina nog meer foto’s aanklikte, zag ze dat het meisje helemaal over Doug heen hing.

Dat baarde haar wel wat zorgen, maar was nog niet wat haar het meeste dwarszat. De afgelopen paar weken was duidelijk geworden dat Doug haar avances beantwoordde.

Courtney heette ze.

3

DOUG WAS TERUG IN zijn appartement in St. Augustine, een paar straten verwijderd van de campus van Flagler College. Hij gooide zijn spullen neer en haastte zich naar het feestje waar Jason hem een berichtje over had gestuurd. Het was in een huis in een van de betere buurten langs de 207. Jason was er al en hun vrienden ook. En Courtney, en nog zo'n dertig andere jongelui van wie Jason zei dat hij ze niet kende. Het huis was van een van de ouders van hen, maar die waren de stad uit.

Met behulp van zijn gps vond Doug de desbetreffende buurt. In Jasons berichtje stond wel de straatnaam, maar niet het huisnummer. Waarschijnlijk was het redelijk makkelijk te vinden. Doug reed net zolang rond tot hij bij een huis kwam waar het erg druk was. De huizen waren op grote percelen gebouwd, met flink wat ruimte ertussen. Hopelijk zaten ze ver genoeg bij de burens vandaan, zodat die de politie niet zouden bellen.

De zon was al bijna onder, maar Doug kon nog genoeg zien. Jason had gelijk, het huis was bijna net zo groot als dat van hen, thuis in River Oaks. Dougs ouders zouden een beroerte krijgen als ze hier waren en zagen hoe het eraan toeging: overal auto's, galmende muziek, stuntelende jonge studenten met rode plastic bekertjes bier in hun hand, waarvan de meesten waarschijnlijk nog minderjarig waren.

Voor Doug was drank geen groot probleem. Hij hield niet echt van bier of de mixdrankjes die zijn vrienden ermee maakten, zoals een *Black and Tan* en een *Boilermaker*, Jasons favoriet. Hierdoor was hij soms wel het mikpunt van spot: 'Hoe kun je nou niet van bier houden? Wat ben je toch een watje. Wat is hier nou niet lekker aan?' Zijn eigen vrienden hadden er geen probleem mee. Jason verdedigde hem altijd als iemand anders er te moeilijk over deed: 'Doug is een kunstenaar, man. Hij heeft een verfijnde smaak.' Jason dronk altijd genoeg voor hen beiden. Als Jason er niet bij was, zei Doug altijd tegen zijn bespotters dat hij alleen maar van goede wijn hield. Dat kon hij veilig zeggen, want op dit soort feestjes hadden ze die niet.

Toen hij Courtney voor het eerst ontmoette, dacht hij dat dit punt misschien een probleem zou zijn. Zij hield wel van een stevige slok, maar hij vond het niet leuk hoe ze veranderde als ze er twee of drie op had. Dus ging ze minder drinken. Nu dronk ze nog net genoeg om tipsy te worden. Althans, als ze samen waren.

Doug stapte uit zijn auto en liep over de oprijlaan langs een groep mensen die hij niet kende. Ze maakten ruzie over een film die afgelopen weekend uit was gekomen. Hij wierp even een vluchtige blik op de voordeur en zag dat Drew op de veranda naar hem stond te zwaaien. Waarschijnlijk was hij door Jason naar buiten gestuurd om hem te halen. Eén blik op de domme glimlach op Drews gezicht en Doug wist dat het biertje in zijn hand niet zijn eerste was.

Terwijl Drew naar Doug toe kwam lopen, struikelde hij over de tweede traprede. 'Hooo, man. Ze moeten hier een bord neerzetten.' Het bier gulpte over de rand van zijn glas, maar hij viel niet. 'Doug, wat ontzettend leuk je te zien, man. Iedereen is achter. Courtney vroeg steeds maar wanneer je nu kwam.'

‘Ik ben nog maar net terug in de stad,’ zei Doug. ‘Ik was de afgelopen paar dagen bij mijn ouders. Waar is Jason?’

‘Daarbinnen ergens, hij zit achter een meisje aan. Hij vroeg of ik je wilde halen.’ Samen liepen ze terug naar de veranda, het trapje op en toen naar binnen. ‘Ik laat je de boel wel even zien. Het bier staat achter, onder de overkapping op de veranda. De jongen die hier woont, vroeg aan iedereen om voorzichtig te zijn en geen bier op het kleed te morsen.’

‘Bedankt, Drew, ik denk dat ik eerst maar even ga kijken of ik Courtney kan vinden. Weet jij waar ze is?’

‘Tuurlijk, man. Ze is buiten in de achtertuin met de anderen, op de loungestoelen bij het zwembad.’

Ze baanden zich voorzichtig een weg door de menigte. Doug kende niemand van hen, behalve Drew. Vervolgens liepen ze door de openslaande deuren een grote veranda op, met daarboven een dichte overkapping. Links van hen stond een rijtje jongelui voor een tafel met daarop twee vaten bier. Doug zag door het glas dat er nog een groepje jongelui bij het zwembad stond. Hij keek net zo lang totdat hij Courtney vond en nog een paar andere vrienden.

Zodra hij de veranda af liep naar de tuin, zag ze hem. Ze zette haar biertje neer, stond op en haastte zich naar hem toe, waarbij ze bijna een of andere knul in het zwembad duwde. Doug was nog steeds niet gewend aan de manier waarop ze hem begroette: ze knuffelde hem zowat dood en bleef hem maar zoenen, alsof hij een soldaat was die thuiskwam van het front.

‘Ik ben zo blij dat je er bent,’ zei ze, terwijl ze haar armen om hem heen sloeg. Zij kuste hem, hij kuste haar terug.

Doug mocht haar graag en ze hadden nu officieel vaste verkering, maar het was duidelijk dat zij veel meer om hem gaf dan hij om haar.

‘Kom mee, we zitten daar. Ik heb een stoel voor je vrijgehouden. Het is vanavond heerlijk buiten, vind je niet?’

Ze nam hem aan de hand mee tussen de feestvierende jongelui door, maar liep met een brede boog om de jongen heen, die ze bijna in het zwembad had geduwd. Die keek Doug boos aan terwijl ze langsliepen. De rest van de groep, behalve Jason, zat in plastic leunstoelen bij het diepere gedeelte van het zwembad. Drew liep vanaf de andere kant van het zwembad naar hen toe, met een nieuw glas bier in zijn hand.

Aangekomen bij hun vrienden, bleef Doug staan. Eigenlijk had hij best dorst.

‘Wat is er?’ vroeg Courtney.

‘Niets. Ik wil alleen eerst even iets te drinken halen voordat ik ga zitten.’

‘Oké,’ zei Brian, een andere jongen in hun groep, ‘Doug is eindelijk verstandig geworden.’

Courtney wist echter wel beter. ‘In de deur van de koelkast staat een fles ijswater.’

‘Er is wel iets beters te krijgen dan dat,’ zei Drew. ‘Een van de jongens hier heeft Bacardi en cola meegenomen. Ik zag hem net. Hij zette de flessen helemaal achteraan op het werkblad in de keuken.’

‘Zo mag ik het horen,’ zei Brian. ‘Een rum-cola.’

‘Ik ben zo terug,’ zei Doug.

Terwijl hij zich een weg door de menigte baande, keek hij om zich heen of hij Jason zag. Jason was zijn beste vriend, maar als hij zich te midden van een grote groep bevond, deed hij soms nog weleens gek. Vooral als hij te veel dronk, en dat deed hij eigenlijk altijd. Doug zag hem niet bij het zwembad en ook niet onder de overkapping op de veranda. Hij stopte bij het biervat om een bekertje te pakken en raakte bijna in gevecht met een jongen die dacht dat hij voordrong. Doug hield het

plastic bekertje omhoog. ‘Ik pak dit alleen maar voor een rum-cola,’ zei hij. De jongen kalmeerde.

Hij liep naar de keuken en zag de 2 literflessen cola inderdaad op het aanrecht staan. Naast de fles Bacardi stond een grote schaal met ijsklontjes. Hij schonk zichzelf een cola in en liep terug naar het zwembad. Toen hij aan het einde van het ondiepe gedeelte de hoek om liep, hoorde hij in de tuin aan de zijkant van het huis schreeuwende mannenstemmen. Courtney en haar vrienden gingen rechtop zitten en staarden in die richting.

‘Dat klinkt alsof een paar jongens even hun hart moeten luchten,’ zei Brian.

‘Het klinkt eerder alsof ze aan het vechten zijn,’ zei Drew.

Doug liep langs zijn vrienden, in een poging beter te kunnen zien wat er aan de hand was.

‘Zorg dat je er niet bij betrokken raakt,’ zei Courtney.

Dat wilde hij niet. Doug had een ontzettende hekel aan vechten en had toen hij ouder werd altijd geprobeerd dat te vermijden. Nu was het alleen andere koek; door al het geschreeuw heen, lallend en wel, herkende hij een van de stemmen: die van Jason.